

Miért a rossz lányokat veszik el a férfiak?

I.

Bevezető

Mindenki ismeri a mesét a királyfiról, aki egy szegény lányt vesz feleségül s boldogan élnek, amíg meg nem halnak. Vagy a gazdag, jóképű aglegényről, akinek minden ujjára akad egy bombázó, ő mégis egy átlagos és kissé nehéz természetű nőbe szeret bele. A lagzin a vőlegény úgy érzi, ő a legszerencsésebb férfi a világon. Eközben a rokonok túlkön ülnek mivel nem értik, hogy mit eszik ezen a nőn. Elkezdődnek a találgatások: "Ennyire jól főz a csaj? Biztos jó az ágyban. Kimosta a szerencsétlen agyát! Mi a fenét művelhetett vele?" Majd meghalnak a kíváncsiságtól; szerelnék elrángatni a vőlegényt az oltár elöl, és egyenesen nekiszegezni a kérdést: "Miért veszel el egy ilyen lotyót?"

A Miért a rossz lányokat veszik el a férfiak? nem egy újabb "férjvadász" kézikönyv. Eszemben sincs azt sugallni, hogy egy nő addig nem lehet teljes, amíg nem találta meg a jobbik felét. Épp ellenkezőleg. Elutasítom a konvenciókat, s megpróbálom megvilágítani az olvasó számára, hogy bizonyos kapcsolatok miért fejlődésképtelenek, valamint egy modernbb magyarázatot adok arra, hogy hogyan választják ki a férfiak a lelki társukat.

A "rossz lány" szavakkal nem egy kegyetlen, gonosz néemberre utalok. Ebben a könyvben, épp úgy, mint az előzőben (a Miért a rossz lányokat szeretik a férfiak? címűben) viccesen, az olvasóra kikacsintva használom ezt a kifejezést. Ironikusnak szánom, anélkül hogy túl komolyan venném. Egy erős nőt írok le vele, aki szilárd önazonossággal rendelkezik, és bízik önmagában. Nincs problémája azzal, hogy szabad mozgásteret adjon egy férfinak, mivel ő maga is igényt tart erre. Tisztában van azzal, hogy mibe megy bele, s mire mond nemet. Ha akár a tiszteletlenség legapróbb jelét is észreveszi, azonnal megtartja a két lépés távolságot. S ez nemhogy leombozza a férfiakat, hanem éppen ellenkezőleg, megőrjíti őket. A pasik számára az ilyen nő az álomfeleség.

Mindenki halotta már Hamupipőke vagy Hófehérke meséjét. Láttunk már olyan romantikus filmeket, amelyekben a férfi letérdel, és hatalmas gyémántgyűrűt ajánl fel az imádott nőnek. Jártunk esküvőkön, ahol tíz koszorúslány volt tündérr királykisasszonynak öltöztetve, aztán a fotós elkezdte fényképezni, ahogy az összes barbibaba odagyűlik a menyasszony köré, s a bal keze fölé hajolva ájult csodálattal bámulja a szikrázó smukkot. Aztán jött a csokorhajtás, és az egyedülálló nők egymáson átvétődve igyekeztek elkapni a bokrétát. Végül valakinek a hülyén vihogó, fogszabályozós unokaöccse harisnyakötőt húzott a piruló ara lábára. Szóval ez lenne az, ahogy a nők elképzelik a valódi esküvőt.

A férfiak látják ezt. Látják a nőket, ahogy úgy viselkednek, mintha a házasság lenne mindennek a csúcsa, s egyben mindennek a vége is - és megvan a véleményük. Ez csak megerősíti őket abban, amit eddig is tudtak a házasság nem feltétlenül jelenti azt, hogy a nő szereti a férfit. Mintha a nők az esküvővel esnének szerelembe, vagy azzal, amit az esküvő jelképez. A férfi pedig csak arra kell, hogy eljátssza a ráosztott szerepet.

Mindez persze kihatással van a férfiak randizási szokásaira is. Kerülnek az olyan helyzeteket, amikor arra gyanakodnak, hogy a nő csak egy üres helyet akar betölteni. Erről megint csak az ugrik be nekik, hogy egy szerepet kéne eljátszaniuk. A pasik számára a "tapadókorongos csaj" egyenlő "csapda", mivel úgy hiszik, ilyenkor a nő valami mással esett szerelembe. Lehet, hogy valójában az urak nem is elkötelezettségfóbiások, és ugyanúgy vágnak sze-

relemre és a házasságra, mint a nők?

Amikor egy férfi igazán vágyik a házasságra, azt gondolja: "Hú, fantasztikus lenne, ha ez a nő lenne a feleségem!" De ilyesmi eszébe se juthat addig, amíg a nő a konvencióknak megfelelően állandóan forszírozza a dolgot: "Tudnom kell, hová tart a kapcsolatom. Nincs vesztegetni való időm!" A nők száján magától jönnek ki az efféle mondatok. Azt hiszik, ezzel a célegyenesbe fordultak, s nem veszik észre, hogy éppen most beszéltek le az áruól a vásárlót. Amikor egy nő úgy viselkedik mintha a kapcsolat, az eljegyzés vagy a házasság automatikusan járna neki, akkor a pasi felkapja a nyúlcipőt, és uszgyi!

Nos, ezért írtam meg ezt a könyvet.

A következő fejezetekben megmutatom, hogyan közelítsük meg a kérdést egy másik irányból. Égetően fontos, hogy életünk párja azon törje a fejét, hogy miért vagyunk mi mások, mint a többi nő, és miért nem akarunk kétségbeesetten férjezni menni! Amikor nem kényszerítjük a pasikra a "vegyél el"-menetrendet, rövidesen annyi házassági ajánlatot kapunk majd, hogy győzzük csak megszámolni.

Ebből a könyvből megértheti az olvasó, hogyan gondolkodnak a férfiak valójában, s a tetteik mögött milyen indítékok rejlenek. Hogy milyen reakciókat válnak el a nőktől, s hogy hogyan kell viselkednünk ehelyett. Nem az unalomig ismert bla-bla következik, amelyet a többi önségítő könyvből ismerünk.

Mindent meg fogunk tanulni, amit a férfiak tudnak, és a rossz lányok is tudnak., és amit a rendes lányoknak is meg kell végre tanulniuk.

Könyveim anyaga csak kisebb részben alapul a saját tapasztalataimon, sokkal inkább azon a rendszerezett, több száz órnyi interjúm, amelyeket olyan férfiakkal készítettem, akik őszintén ültek le beszélgetni velem. Betekintést kaptam arra a területre, amely többnyire csak férfiaknak van fenntartva. A pasik még azt is elárulták, hogy mitől esnek szerelembe, és mi indítja őket végül arra, hogy feltegyék a nagy kérdést.

Annnyira igyekeztem alapos lenni, hogy még vissza is olvastam a férfiaknak a szöveget, mielőtt a nyomdába küldtem volna. Biztos akartam lenni benne, hogy pontosan közvetítem az érzéseiket. Azt mondták erre: "Ha a nők így viselkednének, sokkal szívesebben házasodnánk meg. Annnyira örülök,

tégiailag visszatartanak fontos információkat, csak hogy egyszerre több vasat tarthassanak a tűzbe. Ahogy a csinos nők arra használják a külsejüket, hogy valamilyen előnyhöz jussanak, a férfiak ugyanúgy használják a házasság lehetőségét mint mézes-madzagot, amellyel kedvükre rángathatják a nőket.

A következő fejezetekben látni fogjuk, hogy néha éppen azért győzzük meg a férfit arról, hogy nem vagyunk méltók hozzá, ha világgá kiáltjuk, mennyire odavagyunk érte. Ha folyton lemegyünk hídba, ne csodálkozzunk, ha nem lesz, aki felavat! Behajlított gerinccel sosem kapjuk meg a vágyott figyelmet és szerelmet. De ha megvan a saját életünk, a saját céljaink és a gerincünk egyenes, megszerezhetjük mindezt.

Ez nem jelenti azt, hogy könyvem kizárólag azokhoz szól, akik szeretnének végre a célegyenesbe fordulni az oltárhoz vezető úton. Talán olvasóm már férjnél van, és kicsit fel akarja dobni a kapcsolatát, vagy lehet, hogy a szingliélet örömeit élvezi. Könyvem arról szól, hogyan nyerjük el a férfi szívét, hogy aztán hatalmunkban álljon eldönteni, mihez is kezdünk vele!

Úgyhogy vegyük le azt a rózsaszínű szemüveget, és dobjuk ki az ablakon! Ideje feltenni a következő kérdést: Ez a férfi elég jó nekünk? Így tehetünk szert arra a bizonyos titkos összetevőre, amitől úgy érezzük majd, hogy a mi kezünkben van a gyeplő. És azt is meg fogjuk tanulni, hogyan éreztessük a férfiakkal, mi vagyunk az a különleges drágakő, aki nélkül nem élhet.

Tehát: rúgjuk le a cipőnket, s egy pohár borral vagy egy csésze kávéval helyezjük kényelembe magunkat! Hölgyeim, most egy komoly felnőtt beszélgetés következik. Időben szóllok: ez nem egy "fedezük fel a bennünk élő gyermeket"- típusú önismereti tanfolyam lesz.

Társasági etikett rendes lányoknak

Képzelnék el egy olyan világot, ahol megfordulnak a szerepek: a férfiak főznek a nőkre, felszedik utánuk a koszos zoknit, és alig várják, hogy megnőstüljenek. Képzelnék el, hogy a pasinknak van egy kis kincsesdoboza, és benne hat lila csokornyakkendőt őrizget, amelyeket majd a vőfélyei viselnek az esküvőn. Képzelnék magunk elé, hogy mindig felsőhajt, amint elsétálunk vele egy bababolt mellett. Amikor hazaérünk, egy szál selyemboxerben és westernsizmában fogad minket, és vadul elkezd tekergetni a csípőjét. És ilyesféle ultimátumokat ad nekünk:

"Hol a gyűrűm?"

"Miért nem akarsz hozzám jönni?"

Valószínűleg arra jutnánk, a srácnak megzúpult az agya. És elkezdénénk keresni a menekülési útvonalat. Nem veled van baj, hanem velem (Fordítás: Naná, hogy veled van baj.) Túlzottan lefoglal a munkám Szeretlek, de nem vagyok beléd szerelmes." Aztán egy nő alakú lyukat hagy-nánk magunk után a bejárati ajtóban.

Bármilyen ijesztően hangzik, pontosan azt tanítják a nőknak, hogy így fogjanak maguknak férjet. Ez a stratégiája minden rendes lánynak: helyezd mindenkit magad elé, vedd a saját igényeidet semmibe, hiszen arra se vagy méltó, hogy megérintsd az embered nadrágjának a szélét.

Amikor férfiakat kérdeztem erről, mind azt mondták, hogy nagyon kevés magabiztos nő van. És hogy a magabiztos nőket találják a legszexisebbnek. De csoda-e, hogy olyan nehéz magabiztos nőre bukkanni? Nézzünk körül. A női magazinok azt sulykolják belénk, hogy viselkedjünk úgy, mint a szolgálk. Mintha a randevúzás egy többlépcsős állásinterjú lenne. Tudsz hideg sört felszolgálni csipkés bugyiban? Tudsz olyan éles hajtásokat vasalni, mint egy tábornok bejárónője? Hajlandó vagy celofánba tekerni magad a kedvéért? Tudsz túsarkúban kertet ásni? Szereted a kutyapózt? Ha igen, a jutalmad, hogy a férfi féltérde veti magát előtted, és megkéri a kezét."

A nők ebből csak azt tanulják meg, hogy hogyan kell kétségbeesettnek látszani. Amikor egy nő azt üzeni a viselkedésével, hogy "Válassz engem! Válassz engem!", a férfi lelkesedése azonnal lelohad. Ilyen az emberi természet. Vajon minket felizgatna egy olyan pasi, aki az első együttkávészásra egy szakajtónyi rózsával állítana be, s végig arról áradozna, hogy megfogta velünk az isten lábát?

– folytatjuk –

Sherry Argov: *Miért a rossz lányokat veszik el a férfiak?* – című könyvéből

